

ROMÁN

Jörg Schuh stál obkročmo na lešení, smál se do skřípavého zvuku rydla, žvýkal chléb a věděl, že štukatér. Ostrý byl vítr z této ptačí perspektivy. S jedním okem ornamentujícím na římse, s druhým shlížejícím dolů na dlažbu, o čtyřicet pater níže na sluncem umazaný asfalt, který pronikavě ječel vzhůru. Člověčenstvo pádící ulicí se dole hemžilo jen pidinkatě, přesto zahlédl velká ňadra děvečky Hanny z mrakodrapu naproti č. 69.

Ňadra, ňadradra jsou tak skvostně plastická, jako by je vymodeloval štukatér! Tato ekstatická věta se vyřinula z Jörgova obdivného hrdla s nahoře vytřeštěnými očima, které se překulily, prkno se zhouplo, hlava, nohy chaoticky napříč zavravoraly. *Vítr hvízdal.....*

(krološo su krolo su su suuuuu uíí – – ííí!, věčnost!, na věčnost! Jedem, vaše výsosti?, pozdravil zrcadlový cylindr vábivě a levně žlutomodrého muže, který pádil rychlostí tři zlomvazy a devět smrtí za kilometr. Jsem ekstatik na kubusu, v minulém životě jsem byl profesorem matematiky a tam, na velké Mléčné dráze, jsem dnes kočím. Tak tedy jedem, vaše výsosti? – Ne, děkuji, беру zásadně jen taxametr! – Ale vždyť mám na kolech gummy značky „Gigant“. – Jedte do bordelu! – Prosíím!

Dobrá večer, Jörgu, zahihňalo se mu to do jednoho ucha, když apollónsky vykročil silnými lýtky raketově osvětlenou zrcadlovou místností s postranními šuškejícími a plodícími zákoutími, kde právě spatřil, jak se dívka štíhlá jako proutek tiskne k negrovi. No tak, Jörgu, hleď, jak jsi plozen, páchlo to opile, zatímco se černá a bílá potácely do světnice okrášlené pohovkou a ženština se se vzdycháním třela o svalnatá bedra atletického mouřenína, čímž se tajemství vypařilo. Porcelánové talíře a cínové džbánky byly taktéž velmi krásné.

Vidíš, Jörgu, tak to je. Trefa černé do bílé. A proto máš druhé ucho černé. To bílé je hloupé jako lán Evropy, nic neslyší. Černé naopak slyší všechno: minulé i budoucí, dokud se kruh neuzavře. Slyší tak přesně, že ví. A věz: žádná přímka neexistuje, co se jeví jako rovné, je jen částí kruhu. Proto je symbolem věčnosti had, jehož hlava si hryže ocas, a tím had požívá sám sebe. Ale zanech už filosofování, Jörgu, je to jen vanička sýru. V lepším případě. Vždyť by mohl chybět i sýr.

Když už ležela obřadně vyčerpaná, napůl roze-
spalá, vyskočil negr ven a předvedl v rozvlněném
elektrickém světle před opojenými ministry a řecký-
mi a českými děvkami tak divoký taneček, že diváci
zaklesnutí v půlkruhu jeden do druhého zaslechli
řev pralesa. Falloba zalil úžas: onen negr tu v nahosti
podupával, až z něho lily čůrky potu. Očichávajícím
nosánkům nadržovaných kurev to vonělo jako parfém.
Obsloužily se samy. Neboť ministři ztratili svoje cvi-
kry. Fallobus máchal nohama ve vzduchu, klouzal po
parketu, svaly a úd se mu zmítaly, a tím vším ztě-
lesňoval a zvěstoval: moc, plození, mohutnost, sílu
k nejvyšší potenci. A opět se ozval řev pralesa.

Uvnitř ležela oplozenkyně a takřka šťastně spala.

Tanec a píseň pralesa pohltily první rodící se
Jörgovy buňky. Taky ministr války bečel jako ovce.
Sklenička šampaňského zařinčela a blaženě rozhá-
zela své střepy po ženském podbřišku, který ve svém
obnažení nádherně vrkal. Jen aby se nic nestalo, za-
křičel ministr války. Jinak spustí děla.

Na kulatou láhev zasvítily imaginární chloupky
v mase. Proč jen koně zdraví tak poníženež? A bylo
slyšet zurčení potoka.

Negr vychechl šklebem zuby.

A nyní Jörg sledoval, jak do temnoty sází jednu buňku za druhou: tak se stalo. Přebrzo v sedmém měsíci rozbila skleněný džbán a selka ženu se zárodkem vyhnala. Tu příkráčel nocí rudožezný otrokářský dozorce a ztloukl mateřící ženštinu tak, že se její krev smísila se solí jejích slz. Konečně to mouřenína dojalo a schoval bleduli pod kabát. Pohan se alespoň mohl hned nato potěšit z třinácti lištiček, které se mu zlatavě převalovaly v dlani, když Portugalec táhl hroznovitou ženu pryč.

Pak vysedával a vdechoval matce teplo do klína, zatímco se na andaluské bárce v lisabonském přístavu vyřvával na svět. Tři námořníci, rozezlení, protože byli vytrženi ze žhavého karbanu, přiskočili a spatřili ženštinu, která se válela v krvi. Popadli Jörga, potom matku, která už zavřela oči a vychladla, stále ztuhlá v křeči. Jeden z nich rychle přehodil nebožku přes zábradlí. Velký kormidelník přiložil Jörgovi láhev a utopil jeho první výkřik v kořalce.

Dva zbylí se mohli uchechtat ze strakatosti novorozencových uší: jedno bílé, druhé černé.